

рече: Богъ ти прощава грѣхътъ, но сына който ти са роди отъ него, ще умре. (Царс. в. 6—14.).

§. 121. *Давидъ пости и са моли за животътъ на дѣтето.*

Подиръ малко дѣтето са разболѣва тежко, и въ разстояніе на седемъ дни Давидъ бѣше въ голѣма скърбъ като постѣше и са молѣше. На седмыйтъ день дѣтето омира и другытъ не смѣяхъ да обевѣхъ за туй на царьтъ. Но Давидъ, като ги чу че шушнѣхъ, разумѣ че дѣтето е умрѣло. Тогазъ остави желѣяньето и заповѣда да му сложѣхъ за да ѣде. А понеже придворнытъ му са чудѣхъ на туй, рече имъ: „Докато болюваше дѣтето, молѣхъ са и постѣхъ, защото са надѣяхъ, че можѣхъ да умилюстивѣхъ Бога; но като вече то умрѣ, защо ще желѣя напразно? Можъ ли да го върнѣ въ животъ?“ (Царс. в. ѱ. 15—24.).

§. 122. *Авессаломъ са подига срѣщо баща си.*

Тѣзи скърбъ са замѣнява съ друга. Авессаломъ, сынъ Давидовъ, като пожела бащиното си царство, раздражня безумныйтъ народъ и го подига срѣщо баща си. Туй, като чу Давидъ, излѣзва отъ Іерусалимъ отъ страхъ да не бы, като стои тамъ, дойде Авессаломъ съ войска и обсади градътъ и го истреби съ нож и огнь. И тѣй излѣзе съ своятъ си, които му останѣхъ вѣрны, и отиде на Елеонската гора съ плачь, босъ и съ покрита глава. (Царс. в. ѱ. 15. 1—3.).